

נוער מתמודד

השבוע השתתפתי בכנס אימהות בנושא נוער מתמודד.

מסרתי שם שתי סדנאות. אחת כמנחת הורים ואחת... כנערה מתמודדת ---

כמעט את כל המצוות!

היום "לחזור הביתה" על כיבוד הורים נמכר כמו לחמניות ועוזר לכל כך הרבה אנשים להתקרב אל ההורים!

ככנס המרתק שמעתי אימהות שסיפרו על ילדים שהיו שקועים בשוטטות, סמים ומעצרים במשטרה.

"אף אחד לא נתן לז'יכוי!" שיתפה אמא אחת. "רק רציתי שיגידו לי שהוא יהיה שפוי, לא מעבר... אבל כל המומחים ציקצקו בצער."

רק הגישה הזאת נתנה לי תקווה וכח והמשכתי להאמין שהילד שלי רק מחופש.

"אתמול", היא הפילה אותנו מהכיסאות, "הוא סיים מסכת! אחרי שהוא מעולם לא נגע בגמרא! מעולם!"

הייתי שם. אני יודעת שאין יאוש! אני יודעת שכל אחד רוצה להיות קרוב להוריו וקרוב לאלוקיו. ושאין מתוק מזה.

יהיה לי עוד כסף, אוטו, חופשה, הצלחה, אבל כל פעם שהגעתי לשם גיליתי לתדהמתי שאין שם אושר.

בלי שאף אחד ראה, פתחתי את הספרים של הדתיים לראות מה כתוב בהם או הזלתי דמעה מול הכותל. השאלות לא פסקו אבל מיד כיביתי אותן.

ואז השם הרחום החנון הביא אותי לקצה. זה היה יום נוראי. לא הרגשתי טוב. לא הצלחתי בפרויקט חשוב וגם חזר לי הצ'ק של השכר דירה. זה היה כבר יותר מדי, נשכבתי על השטיח בדירה השכורה שלי ומיררתי בבכי יותר משעה.

זה היה ה"פיתחו לי פתח כחודו של מחט" שלי.

אחרי שבועיים הגיעה אלי חברה שרק חזרה מהודו וכמעט הכריחה אותי לבוא איתה לשיעור תורה. וזה היה מתוק! מדבש! ומפתיע! ומשמח!

ואחרי חודשיים כבר שמרתי

הייתי ילדה ונערה ממש לא קלה. התמרדתי, התחצפתי והיה לי מה להגיד על כל דבר. במיוחד על ההורים שלי.

כשהייתי בת 12 אבא שלי התחיל לחזור בתשובה ואני רק שיכללתי את כל יכולות המרדנות שלי. הפעם בעניין הדתי.

אמא שלי, שעוד לא הצטרפה, היתה מיואשת ממני. בגללי היא הלכה לסמינר של ערכים כי "אולי הדתיים האלה יעזרו לי עם הילדה הזאת" וחזרה משם שומרת מצוות.

אבל אני? רק הגברתי את האנטי.

עברו השנים, התגייסתי לצבא. אני זוכרת שהיתי מעדיפה להישאר בחגים בבסיס! (אמליה! איזה קשוח!) ומאז רק הלכתי והורדתי את מינון הקשר.

אבל מה, בסתר ליבי, שאלתי המון שאלות.

למה? כי הייתי אומללה! כי הרגשתי תלישות, בדידות, וריקנות. קיוויתי שזה יעבור אם